

Mehmet Kubaşık

Η Elif Kubaşık, σύζυγος του Mehmet Kubaşık, διηγείται:

Ήμασταν 17 ετών όταν ερωτευτήκαμε, εγώ και ο άνδρας μου, ο Mehmet. Αυτό έγινε στο χωριό του, στη νοτιοανατολική Τουρκία. Ήταν όμορφος άντρας, ψηλός, γεροδεμένος, με μαύρα μαλλιά, σκούρα μάτια και πυκνά φρύδια. Έδειχνε σκληρός εξωτερικά, αλλά μέσα του ήταν πολύ μαλακός. Πάντα έλεγα: «Έχεις καρδιά από βαμβάκι». Ήταν αληθινός νεανικός έρωτας. [...].

Όταν ήμουν 19 ετών, απέκτησα την κόρη μου Gamze. Όταν η Gamze ήταν ενός έτους, ο σύζυγός μου κλήθηκε να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία. Δεκαοκτώ μήνες τον περίμενα. Αρχικά ζήσαμε στο χωριό του άνδρα μου, αλλά στη συνέχεια η πολιτική κατάσταση εκεί έγινε αφόρητη για εμάς τους Κούρδους και τους Αλεβίτες. Υπήρχαν βίαιες ταραχές, επιθέσεις και διώξεις. Οι οικογένειές μας μάς συμβούλεψαν να φύγουμε, να πάμε στην Ευρώπη. Μεταναστεύσαμε στη Γερμανία το 1991 και, μετά από μια παρακαμπτήριο μέσω Ελβετίας, μας χορηγήθηκε τελικά άσυλο εδώ.

Στην αρχή φοβόμουν πολύ αυτή την ξένη χώρα που ονομαζόταν Γερμανία. Δεν είχαμε ιδέα πώς θα ήταν και τι μας περίμενε. [...].

Αλλά ο φόβος των διώξεων στην Τουρκία ήταν ακόμη μεγαλύτερος. Αρχικά ζήσαμε σε ένα κέντρο για αιτούντες άσυλο. Αλλά αφότου εγκρίθηκε η αίτησή μας για άσυλο, αρχίσαμε να έχουμε μια πραγματικά καλή ζωή. Ναι, είχαμε μια καλή ζωή εδώ - μέχρι που έγινε το μοιραίο.

Σήμερα λέω: «Έχω ζήσει δύο ζωές στη Γερμανία. Μία όμορφη, μέχρι τις 4 Απριλίου 2006, και μία άσχημη. Η καλή ζωή ήταν απλώς μια φυσιολογική οικογενειακή ζωή στο Ντόρτμουντ. Η κόρη μου Gamze μεγάλωσε εδώ και πήγε σχολείο. Οι δύο γιοι μου Ergün και Mert γεννήθηκαν εδώ. Το 2004, ανοίξαμε δικό μας περίπτερο στην Mallinckrodtstraße στο Ντόρτμουντ, λίγα τετράγωνα μακριά από το σπίτι μας. Το κατάστημα το νοικιάζαμε και αυτό σήμαινε πολλή δουλειά. Γι' αυτό και συχνά αλλάζαμε βάρδιες. Μερικές φορές, αντικαθιστούσε η Gamze τον άνδρα μου στο κατάστημα, άλλοτε πάλι εγώ. Δουλεύαμε μαζί σαν οικογένεια. Είχαμε πολλές επαφές με τους ανθρώπους εδώ, Γερμανούς και μη. Η ζωή ήταν χαρούμενη. Πήραμε τη γερμανική υπηκοότητα το 2003. Ήταν συνειδητή απόφαση δική μου και του άνδρα μου. Τη Γερμανία την αισθανόμασταν σαν πατρίδα μας. Ο άνδρας μου ταξίδεψε στην Τουρκία για πρώτη φορά μόλις μετά από δώδεκα χρόνια διαμονής μας εδώ.

Σήμερα μπορώ ακόμα να πω ότι η Γερμανία είναι πατρίδα μου. Αλλά τώρα είναι πατρίδα με πόνο, όχι με χαρά, όπως πριν. Η σχέση μας έχει διαρραγεί. Αισθάνομαι αυτό το ρήγμα μέσα μου. Η Γερμανία είναι πατρίδα δική μου και των παιδιών μου. Αλλά η Γερμανία είναι επίσης η χώρα όπου δολοφονήθηκε ο άνδρας μου.